

Wat daaruit volgt is een zoveelste hoofdstuk in de theorievorming omtrent fotografie met betrekking tot de *echtheid* van het beeld: het fundamentele probleem betreffende het statuut van fotografie als het meest adequate medium ter representatie van werkelijkheid. Het *a priori* waarmee ze erkend was als meest getrouwe weergave van de werkelijkheid, waardoor het beeld een objectief statuut verkreeg, steunt op het feit dat het fotografische proces volgens wetenschappelijke principes verloopt, binnen een welbepaald tijdssegment. Maar het is net deze *a priori* waarheidsaanspraak die – nogmaals – teniet gedaan werd. Postproductie is de realiteit van het beeld geworden,

Waar het voor mij veeleer om gaat is die ambiguïteit te bespe-
len, en alvast te pogen om van daaruit een veelheid aan
betekenissen te genereren, en zo de problematiek van het *réële*
niet tot een eenduidige, discursieve retoriek terug te voeren.
Het gaat erom de beelden ongrijpbaar te maken voor de-
monstratief, illustratief gebruik. De vraag blijft wat het
statuut van dat beeld is, ongeacht de specifieke, technische
achtergrond. Wat zegt een beeld? Wat laat een beeld lezen?

waardoor haar kwaliteit als momentopname (die ooit garant stond voor de eigenheid van fotografie) nog maar moeilijk te verifiëren valt. Het is echter net door de mogelijkheden van postproductie, door het gebruik van die manipulatieve technieken, dat fotografie mij opnieuw is gaan interesseren. Omdat de moeilijk te ontwaren scheidingslijn tussen feit en fictie, tussen herinnering en fantasma definitief lijkt te vervagen.

Het hybride karakter van fotografie heeft te maken met het feit dat haar betekenis altijd in verhouding tot de fundamentele onbepaaldheid van de wereld staat. Het probleem dat ze stelt, is dat ze als *venster* schatplichtig blijft aan die wereld, en dus aan de veelheid van discours die deze bevatbaar maakt. Dat dus de validiteit van de fotografie steeds afgewogen wordt tegenover een discours. Maar in die noodzakelijke relatie tussen beeld en tekst, is de verhouding asymmetrisch.

De vreemde eigenheid van fotografie is dat ze zich steeds verhoudt tot iets wat haar te buiten gaat. Van modernistische zelfreflectie heeft ze als artistieke discipline, anders dan gemaniëerde uitdrukkingen, weinig teweeg gebracht. Maar ze heeft tegelijkertijd nooit haar legitimiteit moeten verantwoorden jegens de discours rond haar